

ارزش پیشنهادی چیست؟ ساخت محصولی که مشتری واقعاً بخرد

فرض کنید محصولی ساخته‌اید که از نظر فنی عالی است، تیم خوبی پشت آن قرار دارد و حتی نسخه اولیه‌اش هم آماده شده؛ اما هیچ‌کس برای خرید آن عجله ندارد. مشکل معمولاً «کمبود ایده» نیست. مشکل این است که ارزش پیشنهادی به اندازه کافی روشن، مهم و قانع‌کننده نیست.

ارزش پیشنهادی یعنی خیلی شفاف بدانید برای چه کسی، چه مشکل یا فرصتی را حل می‌کنید، چرا این مسئله برای او مهم است و چرا راه‌حل شما نسبت به گزینه‌های موجود تفاوت معناداری دارد. اگر این چهار بخش مبهم باشند، مشتری دلیلی برای تغییر رفتار، پرداخت پول یا پذیرش ریسک یک راه‌حل تازه ندارد.

در این مقاله که برگرفته از ویدیو کانال یوتیوب [Harvard Innovation Labs](#) است، مسیری عملی برای تعریف، ارزیابی و ساخت ارزش پیشنهادی را مرور خواهیم کرد.

ارزش پیشنهادی دقیقا چیست؟

یک ارزش پیشنهادی خوب فقط جمله‌ای تبلیغاتی مثل «ما سریع‌تر، بهتر و ارزان‌تر هستیم» نیست. این جمله باید نشان دهد مشتری مشخص شما با چه وضعیت نامطلوبی روبه‌روست، محصول شما چه تغییری ایجاد می‌کند و چرا این تغییر ارزش پرداختن دارد.

فرم ساده آن چنین است:

[message_box text_color="light"]

«برای چه کسی که از چه وضعیت یا مشکل برآورده‌نشده‌ای ناراضی است، ما چه محصول یا خدمتی ارائه می‌کنیم که چه منفعت مهمی ایجاد می‌کند».

[message_box/]

این ساختار ساده به نظر می‌رسد؛ اما تقریباً تمام تصمیم‌های مهم کسب‌وکار، از جمله موارد زیر را تحت‌تاثیر قرار می‌دهد:

- طراحی محصول
- انتخاب بازار
- پیام بازاریابی
- قیمت‌گذاری
- فروش
- جذب سرمایه

مرحله اول: «برای چه کسی؟» را با دقت تعریف کنید

یکی از خطرناک‌ترین پاسخ‌ها به این سوال این است: «برای همه». وقتی مشتری شما همه باشد، در عمل نمی‌دانید محصول را برای چه کسی می‌سازید، از کجا باید شروع کنید و پیام فروش را چگونه بنویسید.

برای نمونه، یک سازمان غیرانتفاعی که می‌خواهد شکاف دیجیتال را کاهش دهد، نمی‌تواند فقط بگوید «برای مردم قزاقستان». تعریف دقیق‌تر می‌تواند چنین باشد: «کودکان مناطق محروم و روستایی که به تجهیزات دیجیتال و مهارت‌های پایه سواد دیجیتال دسترسی ندارند.»

این تفاوت کوچک نیست. تعریف دوم به شما می‌گوید:

- **کاربر اصلی:** دقیقا چه کسی است.
- **درد او:** چیست: نداشتن دستگاه، مهارت یا دسترسی.
- **کانال‌های دسترسی:** برای رسیدن به او باید به سراغ چه کانال‌هایی بروید.
- **معیارها:** موفقیت محصول را با چه معیارهایی بسنجید.

کاربر، مشتری و پرداخت‌کننده ممکن است یک نفر نباشند

در بسیاری از مدل‌ها، کسی که از محصول استفاده می‌کند همان کسی نیست که پول می‌دهد. مثلا در یک محصول آموزشی برای کودکان، کاربر کودک است؛ اما ممکن است مدرسه، دولت، خیریه یا والدین نقش خریدار را داشته باشند.

در چنین شرایطی، دو **ارزش پیشنهادی** لازم دارید:

- **ارزش برای کاربر:** چرا استفاده از محصول برای او مفید و ضروری است؟
- **ارزش برای خریدار یا پرداخت‌کننده:** چرا باید بودجه، زمان یا اعتبار خود را صرف این راه‌حل کند؟

با این حال، نقطه شروع باید کاربر باشد. اگر کاربر هیچ ارزش ملموسی دریافت نکند، تقاضای واقعی شکل نمی‌گیرد و خریدار نیز در بلندمدت انگیزه‌ای برای ادامه پرداخت نخواهد داشت.

حداقل بخش قابل‌دستیابی بازار را پیدا کنید

همان‌طور که در توسعه محصول درباره MVP یا «حداقل محصول پذیرفتنی» صحبت می‌شود، در بازار هم به یک «حداقل بخش قابل‌دستیابی» نیاز دارید. یعنی

کوچک‌ترین گروهی از مشتریان که نیازهای مشابه دارند و می‌توانید یک راه‌حل نسبتاً یکسان را بارها به آن‌ها ارائه کنید.

هدف این نیست که از همان روز اول بازار را کوچک نگه دارید. هدف این است که در شروع، پراکنده نشوید. محصولی که برای ده گروه با ده نیاز متفاوت ساخته شود، معمولاً برای هیچ‌کدام عالی نخواهد بود.

به‌جای حدس زدن، با مشتریان بالقوه گفت‌وگو کنید. محصولاتان را تبلیغ نکنید؛ سوال بپرسید. اگر فرد مقابل گفت «این مشکل من نیست» یا «برای من مهم نیست»، آن پاسخ یک شکست نیست؛ اطلاعاتی ارزشمند برای اصلاح بخش‌بندی شماست.

مرحله دوم: مسئله‌ای را پیدا کنید که واقعا ارزش حل کردن داشته باشد

یک مسئله که خوب تعریف شده باشد، نیمی از مسیر حل شدن را طی کرده است. وقتی تیم روی مشکل اصلی توافق داشته باشد، انتخاب محصول، قابلیت‌ها و اولویت‌ها بسیار ساده‌تر می‌شود.

برای سنجش کیفیت یک مسئله، از چارچوب چهار ل استفاده کنید. به دنبال مشکلی باشید که دست‌کم در یکی از این چهار دسته قرار بگیرد:

• **غیرقابل تحمل یا ناکارآمد:** وضع فعلی آن قدر بد است که پیامد جدی ایجاد می‌کند.

• **اجتناب‌ناپذیر:** مشتری به هر حال ناچار است با آن روبه‌رو شود.

• **فوری:** در میان اولویت‌های دیگر، همین حالا توجه و بودجه می‌گیرد.

• **کم‌خدمت‌گرفته یا محروم:** راه‌حل‌های موجود برای این گروه در دسترس، کافی یا مقرون‌به‌صرفه نیستند.

۱. مشکل غیرقابل تحمل یعنی چه؟

مشکل غیرقابل تحمل فقط یک ناراحتی کوچک نیست. اگر حل نشود، هزینه، خطر، اختلال یا پیامدی بزرگ به وجود می‌آورد. گاهی این پیامد مالی است، گاهی اجتماعی و گاهی شخصی.

مثلا در نخستین عرضه آیفون، فعال‌سازی دستگاه و سرویس‌های مرتبط با آن با اختلال روبه‌رو شد. دستگاهی که قرار بود آماده استفاده باشد، عملاً به ابزاری بی‌فایده تبدیل می‌شد. حل کردن این گلوگاه برای اپراتورها ارزشی بسیار بزرگ داشت، چون خرابی تجربه مشتری مستقیماً به نارضایتی گسترده و زیان تجاری منجر می‌شد.

در مسایل اجتماعی نیز همین منطق برقرار است. نابرابری در دسترسی به آموزش، ابزار دیجیتال یا خدمات درمانی ممکن است پیامدهایی عمیق‌تر از یک تجربه بد مشتری داشته باشد. نکته اصلی این است که بتوانید روشن کنید: «اگر هیچ اقدامی نکنیم، چه اتفاق بدی می‌افتد؟»

۲. اجتناب‌ناپذیر بودن، موتور تقاضای پایدار است

برخی نیازها را نمی‌توان نادیده گرفت: سلامت، آموزش، مراقبت در دوران سالمندی، مالیات، امنیت یا مدیریت پرداخت‌ها. وقتی یک مسئله اجتناب‌ناپذیر است، مشتری دیر یا زود باید برای آن تصمیم بگیرد.

برای مثال، مدیریت علایم یائسگی برای گروه بزرگی از زنان فقط یک موضوع رفاهی نیست؛ می‌تواند بر کیفیت زندگی و توانایی کار کردن اثر مستقیم داشته باشد. اینجا اجتناب‌ناپذیری نیاز، زمینه مناسبی برای یک **ارزش پیشنهادی** روشن ایجاد می‌کند.

۳. فوریت همیشه نسبی است

ممکن است راه‌حل شما عالی باشد، اما هنوز در فهرست اولویت‌های مشتری جایی نداشته باشد. هر مشتری بودجه، زمان و تمرکز محدودی دارد. بنابراین همیشه با گزینه‌های دیگر رقابت می‌کنید؛ حتی اگر رقیب مستقیم نداشته باشید.

یک شرکت ممکن است به ابزار تازه تحلیل داده علاقه‌مند باشد، اما اگر به‌تازگی دچار

رخداد امنیتی شده باشد، خرید شما به تعویق می‌افتد. یک خانواده کم‌درآمد نیز پیش از خرید کالای لوکس، نیازهای ضروری‌تری مثل خوراک، آموزش یا درمان را در اولویت می‌گذارد.

برای کشف فوریت، این سوال را بپرسید:

[message_box text_color="light"]

«مهم‌ترین اولویت شما در حال حاضر چیست و چرا؟ بعد از آن، چه زمانی به اولویت دوم می‌رسید؟»

[message_box/]

پاسخ این سوال، اغلب از هر ارایه فروش مفصل‌تری مفیدتر است. همچنین تغییرات بزرگ بازار می‌توانند فوریت تازه‌ای ایجاد کنند؛ مانند گسترش موبایل، فضای ابری یا هوش مصنوعی.

۴. بازارهای نادیده‌گرفته‌شده را جدی بگیرید

گاهی مشتری یک مشکل واقعی دارد؛ اما محصول یا راه‌حل مناسبی برای او در بازار وجود ندارد. مثلاً اگر مصرف‌کنندگان کم‌درآمد در یک کشور تولیدکننده قهوه نتوانند قهوه محلی را با قیمتی مناسب تهیه کنند، این گروه از بازار، از نظر دسترسی و قیمت نادیده گرفته شده است.

نادیده گرفته شدن نیازهای یک بازار، می‌تواند شکل‌های مختلفی داشته باشد:

- **قیمت بالا:** قیمت راه‌حل موجود، بسیار بالا است.
- **طراحی نامناسب:** محصول برای یک گروه خاص طراحی نشده است.
- **دسترسی محدود:** دسترسی جغرافیایی یا دیجیتال محدود است.
- **پشتیبانی ناکافی:** اطلاعات، پژوهش یا پشتیبانی کافی وجود ندارد.
- **نادیده گرفتن نیازهای ویژه:** محصولات فعلی، نیازهای ویژه کاربران را نادیده می‌گیرند.

از نیاز پنهان تا نیاز حیاتی: «خوب است داشته باشم» یا «باید داشته باشم»؟

همه محصولات از ابتدا پاسخ یک نیاز بدیهی و حیاتی نیستند. بعضی نیازها در ابتدا پنهان و آرزومندانه‌اند؛ یعنی مشتری آن‌ها را دوست دارد، اما نبودشان زندگی‌اش را مختل نمی‌کند.

برای نمونه، تبلت در ابتدای ورودش برای بسیاری یک گوشی بزرگ‌تر به نظر می‌رسید. اما وقتی کاربردهای تخصصی در پزشکی، هوانوردی، آموزش و تولید محتوا روی آن شکل گرفت، برای بعضی گروه‌ها به ابزاری ضروری تبدیل شد.

در ارزیابی ارزش پیشنهادی از خودتان بپرسید:

• **نوع نیاز:** محصول من یک «داشتنش خوب است» یا یک «باید داشته باشم» است؟

• **گروه حیاتی:** کدام گروه کاربران آن را حیاتی می‌دانند؟

• **کاربرد مشخص:** چه کاربرد مشخصی می‌تواند نیاز پنهان را به نیاز فوری تبدیل کند؟

• **جایگزین مشتری:** اگر مشتری محصول را نخرد، چه جایگزینی انتخاب می‌کند؟

محصولات پلتفرمی هم گاهی از همین مسیر رشد می‌کنند. سازنده پلتفرم لازم نیست همه کاربردها را خودش اختراع کند؛ اما باید محیطی بسازد که دیگران بتوانند راه‌حل‌های تخصصی خود را روی آن توسعه دهند. رشد اپلیکیشن‌ها روی پلتفرم‌های موبایل نمونه شناخته‌شده این الگو است.

محصول شما بخشی از راه‌حل کامل مشتری است

یک اشتباه رایج این است که محصول را به‌تنهایی ببینید. مشتری معمولاً «محصول»

نمی‌خرد؛ او یک نتیجه کامل می‌خواهد. تلفن هوشمند بدون شبکه ارتباطی و اپلیکیشن‌ها، راه‌حل کاملی نیست. خودرو برقی بدون امکان شارژ مطمئن، برای بسیاری از خریداران انتخاب عملی محسوب نمی‌شود.

پس باید وابستگی‌های ارزش پیشنهادی خود را شناسایی کنید:

• **زیرساخت موردنیاز:** مشتری برای استفاده موفق از محصول به چه زیرساختی نیاز دارد؟

• **نیازهای مکمل:** چه شریک، کانال توزیع یا فناوری مکملی لازم است؟

• **عوامل خارج از کنترل:** چه چیزی خارج از کنترل شما می‌تواند تجربه مشتری را خراب کند؟

• **بخش‌های حل نشده:** کدام بخش از سفر مشتری هنوز حل نشده باقی می‌ماند؟

اگر این وابستگی‌ها را نادیده بگیرید، ممکن است محصولی عالی بسازید که در عمل مسئله مشتری را از ابتدا تا انتها حل نمی‌کند.

چرا «سریع‌تر، بهتر و ارزان‌تر» کافی نیست؟

تقریباً هر کسب‌وکاری می‌تواند ادعا کند محصول یا خدماتش سریع‌تر، بهتر یا ارزان‌تر است؛ اما چنین مزیت‌هایی معمولاً دوام زیادی ندارند. شرکت‌های بزرگ‌تر منابع بیشتری دارند و می‌توانند با کاهش قیمت، افزایش سرعت یا بهبود محصول، به سرعت از شما تقلید کنند.

اهمیت سه بعدی

اگر تنها تفاوت شما با رقبا کمی قیمت پایین‌تر یا عملکرد بهتر باشد، مشتری نیز به راحتی می‌تواند جایگزین دیگری پیدا کند. به همین دلیل، برای ساخت یک ارزش پیشنهادی قدرتمند، بهتر است دنبال مزیتی باشید که در سه بُعد اهمیت داشته باشد:

- **مخرب باشد:** قواعد موجود بازار یا مدل کسب‌وکار را تغییر دهد.
- **ناپیوسته باشد:** امکان یا قابلیتی ایجاد کند که پیش از آن به‌سادگی در دسترس نبود.
- **قابل دفاع باشد:** رقبا نتوانند به‌راحتی آن را کپی کنند یا جایگزینی برای آن بسازند.

این سه ویژگی کمک می‌کنند به‌جای یک بهبود کوچک و موقتی، ارزشی ایجاد کنید که بتواند جایگاه کسب‌وکار شما را در بازار تقویت کند.

نوآوری مخرب، فقط به فناوری مربوط نیست

وقتی از نوآوری مخرب صحبت می‌کنیم، معمولاً ذهنمان سمت یک فناوری کاملاً جدید می‌رود؛ اما گاهی بزرگ‌ترین نوآوری، نه در خود محصول، بلکه در مدل کسب‌وکار و نحوه ارایه آن به مشتری اتفاق می‌افتد.

برای مثال، Airbnb خانه یا اقامتگاه را اختراع نکرد. این شرکت مدلی ایجاد کرد که به افراد اجازه می‌داد فضای بلااستفاده خود را در اختیار مسافران قرار دهند. در واقع، نوآوری اصلی Airbnb تغییر شیوه دسترسی مردم به اقامتگاه بود؛ تغییری که ساختار سنتی صنعت سفر و هتل‌داری را به چالش کشید.

بنابراین، هنگام تعریف ارزش پیشنهادی، فقط این سوال را نپرسید: «فناوری یا محصول ما چه کاری انجام می‌دهد؟»

[message_box text_color="light"]

پرسش مهم‌تر این است:

«مدل ما کدام محدودیت قدیمی را حذف یا کدام روش رایج را تغییر می‌دهد؟»

[message_box/]

گاهی پاسخ همین سوال، می‌تواند به یک فرصت بزرگ در بازار منجر شود.

نوآوری ناپیوسته

نوآوری ناپیوسته یعنی ایجاد امکانی که قبلاً وجود نداشت. دومین ویژگی یک ارزش

پیشنهادی قدرتمند، ایجاد تغییری است که فقط یک نسخه بهتر از روش قبلی نباشد. نوآوری ناپیوسته می‌تواند امکان انجام کاری را فراهم کند که پیش از آن بسیار دشوار، پرهزینه یا عملاً غیرممکن بوده است.

رایانش ابری نمونه خوبی از این نوع تغییر است. پیش از گسترش خدمات ابری، بسیاری از شرکت‌ها برای دسترسی به زیرساخت پردازی مناسب، مجبور بودند سرورها و دیتاسنترهای گران‌قیمت خریداری و نگهداری کنند. رایانش ابری این محدودیت را کاهش داد و امکان استفاده از زیرساخت‌های پردازی در مقیاس‌های مختلف را فراهم کرد.

در نتیجه، کسب‌وکارها توانستند با سرمایه اولیه کمتر و سرعت بیشتر، محصولات و خدمات جدیدی ایجاد کنند. بسیاری از سرویس‌های آنلاین، محصولات مبتنی بر موبایل و ابزارهای همکاری از راه دور، بدون چنین زیرساختی به شکل امروزی امکان‌پذیر نبودند.

برای ارزیابی محصول یا خدمات خود، از خودتان بپرسید:

["message_box text_color="light]

«آیا ما فقط روش فعلی را کمی بهتر کرده‌ایم، یا امکان تازه‌ای ایجاد کرده‌ایم که پیش از این در دسترس مشتری نبوده است؟»

[message_box/]

هرچه پاسخ شما به گزینه دوم نزدیک‌تر باشد، ارزش پیشنهادی شما می‌تواند متمایزتر و قدرتمندتر شود.

مزیت رقابتی را به یک خندق دفاعی تبدیل کنید

حتی یک ایده عالی نیز اگر به راحتی قابل کپی باشد، نمی‌تواند برای مدت طولانی مزیت رقابتی ایجاد کند. به همین دلیل، بخش مهمی از ارزش پیشنهادی شما باید به این سوال پاسخ دهد: «اگر این ایده موفق شود، چه چیزی مانع می‌شود که رقبا فردا همان کار را انجام دهند؟»

اینجا است که مفهوم خندق رقابتی اهمیت پیدا می‌کند. خندق رقابتی به مجموعه عواملی گفته می‌شود که تقلید از کسب‌وکار شما یا جایگزین کردن آن را برای رقبا دشوارتر می‌کنند.

این مزیت می‌تواند از منابع مختلفی ایجاد شود:

- **مالکیت فکری:** فناوری اختصاصی، الگوریتم‌ها، ثبت اختراع یا دانش تخصصی که به سادگی قابل تقلید نیست.
- **هزینه تغییر:** زمانی که مشتری پس از استفاده از محصول شما، برای تغییر به یک راه حل دیگر باید زمان، هزینه یا ریسک قابل توجهی را بپذیرد.
- **اثر شبکه‌ای:** زمانی که با افزایش تعداد کاربران، ارزش محصول برای همه کاربران بیشتر می‌شود.
- **داده:** استفاده بیشتر از محصول می‌تواند داده‌های ارزشمندتری تولید کند و به بهبود مستمر محصول منجر شود.
- **قراردادها و دسترسی‌های ویژه:** قراردادهای بلندمدت، کانال‌های اختصاصی توزیع یا دسترسی منحصر به فرد به منابع و تامین کنندگان.

["message_box text_color="light]

برای مثال، یک شبکه اجتماعی جدید ممکن است رابط کاربری بهتر یا امکانات بیشتری داشته باشد؛ اما بدون داشتن کاربران، ارزش محدودی برای مخاطب ایجاد می‌کند. کاربران معمولاً جایی می‌روند که دوستان، مخاطبان یا جامعه مورد نظرشان حضور دارند.

[message_box/]

همین موضوع نشان می‌دهد چرا اثر شبکه‌ای می‌تواند یک مزیت دفاع‌پذیر قدرتمند باشد. هرچه تعداد کاربران یک پلتفرم بیشتر شود، ایجاد یک جایگزین موفق برای آن دشوارتر خواهد شد.

یک ارزش پیشنهادی قوی فقط نباید به مشتری توضیح دهد «چرا محصول شما بهتر

است؛ بلکه باید نشان دهد «چه تغییری ایجاد می‌کنید، چه امکان جدیدی به وجود می‌آورید و چرا رقبا نمی‌توانند به‌سادگی همان ارزش را ارایه دهند.»

مرحله سوم: ارزش پیشنهادی را ارزیابی کنید

تعریف کردن کافی نیست. باید ببینید آیا مشتری واقعا حاضر است برای راه‌حل شما تغییر کند یا نه. دو ابزار ساده برای این کار وجود دارد: تصویر «قبل و بعد» و نسبت «سود به درد».

تصویر قبل و بعد را تا حد ممکن روشن کنید

اول وضعیت مشتری را بدون محصولتان بنویسید. سپس وضعیت او را پس از استفاده از محصول ترسیم کنید. هرچه این فاصله واضح‌تر و بزرگ‌تر باشد، ارزش پیشنهادی شما قوی‌تر است.

مثلا برای یک راه‌حل مدیریت سلامت:

- **قبل:** درد، اختلال در کار و زندگی، کاهش بهره‌وری و نبود اطلاعات قابل‌اعتماد.
- **بعد:** کنترل بهتر علایم، عملکرد روزمره بهتر، کیفیت زندگی بالاتر و احساس بازگشت به زندگی عادی.

یک محصول مصرفی هم می‌تواند چنین تغییری ایجاد کند. اگر محصولی به کشاورزان کمک کند درآمد پایدار داشته باشند و به مصرف‌کنندگان دسترسی به محصول محلی و قابل‌خرید بدهد، «قبل و بعد» آن فراتر از یک خرید ساده خواهد بود.

نسبت سود به درد: آیا منفعت آن قدر بزرگ است که مشتری تغییر کند؟

مشتری فقط مزایای شما را نمی‌سنجد. او درد پذیرش محصول را نیز حساب می‌کند: هزینه، آموزش، زمان، ریسک، تغییر فرایند، وابستگی به یک استارت‌آپ و حتی عادت به راه‌حل فعلی.

فرمول ذهنی ساده این است:

["message_box text_color="light]

نسبت سود به درد = منفعتی که مشتری می‌گیرد ÷ اصطکاک و ریسکی که برای پذیرش می‌پذیرد
[message_box/]

در یک محصول پرداختی مانند Venmo، سود واضح است: «انتقال پول سریع و ساده»؛ اما ابتدای کار، موانع زیادی وجود داشت:

- اتصال حساب بانکی
  - نگرانی امنیتی
  - نصب یک اپلیکیشن جدید
  - کم بودن تعداد کاربران در شبکه
- موفقیت زمانی شکل گرفت که تجربه استفاده، امنیت و تاثیرات شبکه‌ای، به‌اندازه کافی قوی شدند.

برای کشف درد پذیرش، این سوال را بپرسید

["message_box text_color="light]

«تمام دلایلی که باعث می‌شود محصول من را نخرید چیست؟»
[message_box/]

این سوال را یک‌بار نپرسید و با اولین جواب متوقف نشوید. ادامه دهید تا موانع واقعی آشکار شوند. پاسخ‌ها معمولاً شامل این موارد هستند:

- راه‌حل فعلی برای من به اندازه کافی خوب است.
- محصول جدید گران است.
- آموزش و تغییر فرایند زمان می‌برد.
- به امنیت، پایداری یا آینده شرکت شما مطمئن نیستم.
- تیم یا زنجیره تامین فعلی‌ام را نمی‌خواهم به‌هم بزنم.

• اگر محصول شما شکست بخورد، چه اتفاقی برای داده‌ها یا عملیات من می‌افتد؟

این پاسخ‌ها دشمن شما نیستند؛ نقشه راه هستند. هر مانع مهمی که شناسایی می‌کنید، فرصتی برای بهتر کردن محصول، مدل فروش یا تجربه ورود مشتری است.

چطور ارزش پیشنهادی نهایی را بنویسیم؟

حالا می‌توانید همه اجزا را کنار هم قرار دهید. یک ارزش پیشنهادی قوی معمولاً شامل این پنج بخش است:

- **بخش مشتری دقیق:** نه همه مردم؛ بلکه یک گروه مشخص با نیازهای مشابه.
- **نارضایتی یا درد مهم:** مشکلی که غیرقابل تحمل، اجتناب‌ناپذیر، فوری یا کم‌خدمت‌گرفته است.
- **راه حل روشن:** محصول یا خدمت شما دقیقاً چه کاری انجام می‌دهد.
- **منفعت بزرگ و قابل فهم:** چه چیزی در زندگی یا کار مشتری تغییر می‌کند.
- **تمایز دفاع پذیر:** چرا این راه حل فقط یک نسخه قابل کپی از گزینه‌های فعلی نیست.

می‌توانید از این الگو استفاده کنید:

[message_box text_color="light"]

«برای [بخش مشتری] که به دلیل [مشکل یا نیاز برآورده نشده] با [پیامد یا نارضایتی] روبه‌رو هستند، [نام محصول] یک [نوع راه حل] ارائه می‌کند که [منفعت کلیدی و قابل اندازه‌گیری] ایجاد می‌کند؛ برخلاف [جایگزین فعلی] که [محدودیت اصلی] دارد.»

[message_box/]

چک لیست نهایی ارزش پیشنهادی

پیش از آن که زمان و سرمایه بیشتری صرف ساخت محصول کنید، این سوال ها را صادقانه پاسخ دهید:

- آیا مشتری من به اندازه کافی مشخص است؟
- آیا با کاربران واقعی صحبت کرده ام یا فقط فرضیه ساختم؟
- آیا مشکل از نگاه مشتری واقعی، مهم و دردناک است؟
- آیا این نیاز در حال حاضر اولویت دارد یا فقط جالب به نظر می رسد؟
- آیا راه حل من یک جهش معنادار ایجاد می کند؟
- آیا محصول من بخشی از یک راه حل کامل است یا به وابستگی های مهمی نیاز دارد؟
- آیا مزیت من در برابر تقلید، دفاع پذیر است؟
- آیا سود مشتری آن قدر بزرگ است که درد تغییر را جبران کند؟
- اگر مشتری خرید نکند، دلیل واقعی او چیست؟
- آیا مدل کسب و کار من می تواند این ارزش را به شکلی پایدار ارایه کند؟

در نهایت، ارزش پیشنهادی فقط درباره محصول نیست؛ درباره تناسب میان شما، مشتری، مسئله و مدل کسب و کار است. محصولی که یک مشکل واقعی را برای یک گروه مشخص حل کند، تغییری بزرگ ایجاد کند و پذیرشش از درد ادامه وضعیت فعلی آسان تر باشد، شانس بسیار بیشتری برای ساختن یک کسب و کار پایدار دارد.

آماده اید شروع کنید؟

ساخت یک ارزش پیشنهادی روشن، پایان مسیر نیست؛ نقطه شروع آن است. محصولی که برای یک مشتری مشخص، دردی واقعی را حل کند و منفعتی بزرگ تر از هزینه تغییر ایجاد کند، تازه شرایط لازم برای رشد را دارد؛ اما این هنوز تضمین نمی کند

آن رشد انفجاری اتفاق بیفتد. سوال بعدی این است: «چطور این ارزش از دایره چند مشتری اول، به یک موج فراگیر تبدیل می‌شود؟»

اینجاست که مفهوم «نقطه عطف» اهمیت پیدا می‌کند. اگر با ارزش پیشنهادی درست، اولین گروه از مشتریان واقعی را متقاعد کرده باشید، ممکن است دقیقاً در آستانه همان لحظه‌ای ایستاده باشید که یک ایده یا محصول، از رشد آرام به یک اپیدمی اجتماعی تبدیل می‌شود.

برای فهم این‌که چگونه ایده‌ها، محصولات و رفتارها گاهی سال‌ها به آرامی پیش می‌روند و ناگهان منفجر می‌شوند، «**خلاصه کتاب نقطه عطف**» را در وبسایت مدیر سبز مطالعه کنید؛ کتابی که نشان می‌دهد چطور یک تغییر کوچک می‌تواند مسیر یک محصول را برای همیشه تغییر دهد.